

[Jens Thomsen.]

meget som en Murer paa Landet, bliver Huslejen derigennem større i København; det er noget, der følger af sig selv. Og naar Mælkeemanden i København fordyrer Mælken fra Producenten med 20 Øre mere pr. Liter end paa Landet, ja, saa bliver Mælken jo dyrere for Forbrugerne i København end paa Landet. Men Fordelen og Svagheden ved den større Betaling for de gensidige Tjenester maa opveje hinanden, og det maa i alle Tilfælde være et indre kommunalt Anliggende, som maa være Staten uvedkommende, saaledes at den rimelige Udligning foregaar gennem de kommunale Skatter. Det vilde dog være urimeligt, at Mælkeproducenten, der leverer Mælken til København under Produktionsprisen, gennem Skattesystemet ogsaa skal være med til at betale den Fordyrelse, der i København paaføres hans billige Mælk, men det er i Virkeligheden det, der finder Sted efter det nuværende System. Var de gensidige Tjenester ikke dyrere i København end paa Landet, vilde København være den billigste Plads i Danmark, for de billigste Priser paa Engros-Markedet findes jo netop i København, og mange Forbrugsvarer sælges fra København til det øvrige Land. Vi maa derfor kræve Lighed for Loven baade med Hensyn til Skatteydelse til Staten og til Understøttelse fra Staten. Gennemføres dette, vil en væsentlig Part af den paakrævede Udligning finde Sted. Vi har jo en stor Udligningsfond i Statskassen, og vi mener ikke, der er Trang til en ny. Man kan opnaa samme Resultat ved at benytte Statskassen som Udligningsfond, og med Hensyn til Skatteudskrivningen kan samme Resultat opnaas ved at sammenlægge de to Skattesystemer til en Enhed; derigennem kan der spares meget Arbejde.

Med Hensyn til Aldersrenten foreslaar vi, at Statens Bidrag til Kommunerne udbetales med samme Beløb, som Staten yder til de forskellige Aldersrenteklasser i København, saaledes at Statens Udgift til Aldersrentenyderen bliver af samme Størrelse, hvad enten vedkommende bor i København eller i en afsides beliggende Landkommune, hvor der hverken findes Biografer eller Sporveje. Et Ægtepar, der begge har fyldt 65 Aar, faar 1 086 Kr. i København mod 702 Kr. paa Landet. I Tilskud betaler Staten de $\frac{4}{7}$, hvilket i København beløber sig til 620 Kr. 57 Øre. Bliver Tilskuddet til Understøttelsen paa Landet sat op til samme Størrelse, bliver der tilbage for Kommunerne og Fællesfonden for Københavns Vedkommende 465 Kr. 43 Øre og i Land-

kommunerne 81 Kr. 43 Øre. De 68-aarige faar i København 1 374 Kr. mod 827 Kr. paa Landet; de $\frac{4}{7}$ deraf bliver til København 785 Kr. 14 Øre, og gives der samme Tilskud til Understøttelsen paa Landet, bliver Udgiften i Landkommunen 41 Kr. 86 Øre mod 588 Kr. 86 Øre i København. Naar denne Lighed for Loven gennemføres, foreslaar vi, at Refusionsfonden betaler $\frac{1}{7}$ og Kommunen $\frac{2}{7}$ af Restbeløbet. Vi har selvfølgelig ikke noget imod, at København giver et kommunalt Tilskud til Understøttelserne og et større skattefrit Fradrag for Kommuneskatterne — det betinger jo den større Betaling for de gensidige Tjenester —, men det maa være Staten uvedkommende. Den større Betaling for de gensidige Tjenester bevirker større Indtægter hos Skatteyderne, og denne forøgede Skattekilde danner Grundlaget for den nødvendige kommunale Udligning, saa Fordelene og Manglerne ved de højere Priser udligner hinanden. De store tætte Bebyggelser i Byerne foraarsager jo større Priser paa Byggepladser, men de tætte Bebyggelser giver ogsaa mange Fordele, saasom billigere Elektricitet, Vand, Gas og Befordring; en Strækning, som det koster 1 Kr. at gennemkøre med en Rutebil, koster i København med Sporvogn 20 Øre.

Vi mener ogsaa, at Indtægts- og Formuegrænserne bør sættes lige, hvad enten Rentenyderen bor i København eller paa Landet. Et Ægtepar i København, der har en Indtægt paa 1 020 Kr., faar samme Understøttelse som et Ægtepar ude paa Landet, der ingen Indkomst har.

Hvad angaar Skatteudskrivningen, skal den jo efter det foreliggende Forslag foregaa efter en stærkt stigende Skala, idet Indtægter under 1 200 Kr. er skattefrie og Indtægter over 1 200 Kr. beskattes med fra 1,5 til 7,4 pCt. Men denne stigende Skala kan jo med samme Virkning gennemføres ved en enkelt Skatteligning. Beskatningen af fast Ejendom skal ogsaa foregaa efter en stigende Skala, idet det skattefrie Fradrag her ansættes til 10 000 Kr. mod 3 000—5 000 Kr. i Kommuneligningerne. Formueskatten gaar ligeledes efter en stigende Skala, idet 30 000 Kr. er skattefrie, men ogsaa Forhøjelsen af Formueskatten kan gennemføres ved en Ændring af de nuværende Skattepromiller, og det samme Resultat kan naas, baade hvad angaar den enkelte Skatteyder og Samfundet. De foreslaede besværlige Metoder er derfor efter vor Mening overflødige.

Et andet Spørgsmaal er, om Grundlaget for Formuebeskatningen er saa retfærdig,